

Kanatsız
Melek

VICTORIA SCHWAB

**Kanatsız
Kelebek 3**
**SON
DİLEKLER**

Çeviren
Zeynep Cansu Arat

1. bölüm

MIKAYLA

Mikayla Stevens altından yapılmıştı.

Bayan Annette bunu hep söylerdi ama bu gece doğruydı. Altın rengi bir leotard* giyiyordu ve koyu teni ışıltılı pudrayla kaplanmıştı – yüzünü her ovuşturduğunda eline bir miktar bulaşıyordu. Aynalı duvardaki yansımasına baktı ve kupaların tepesine konulan heykelciklere benzediğini fark etti.

Sadece altın kızlar Drexton'a gider, diye tekrarladı kendi kendine. Fakat bakışları yüzünden bedenine doğru kayarken eksiklikler listesini görerek irkildi: Yeterince uzun değildi. Bacakları çok kısaydı. Beli o kadar da ince değildi. Bayan Annette görse, *Dik dur*, derdi. *Bacaklar bitişik*.

Kendisini dimdik durmaya ve gülümsemeye zorladı. Çalışılmış bir gülümseme. Bir *zafer* gülümsemesi.

Aynı duvarın ortasında, Mikayla'nın sınıf arkadaşı Sara bir bale barının üzerinde ısınıyordu. Sara, Mikayla'dan otuz santim daha uzundu, uzun bacaklı ve incecikti. Parıltılı yeşil bir leotard giymişti, sarı saçları

* Tek parça, streç dansçı giysisi. –çn

mükemmel bir topuz hâlinde toplanmıştı. Filigree Dans Topluluğu'nun yaşça küçük üyeleri odanın karşısındaydı; bir araya toplanan sekiz, dokuz ve on-yaşındaki çocuklar grup performanslarının provasını yapıyorlardı.

Sololarda sadece Sara ve Mikayla yarışıyordu.

Prova odası gürültülüydü ve küçük çocuklardan gençlere kadar bölgenin dört bir yanından dansçılarla doluydu. Kimi sade leotardlar, diğerleriye daha süslü kostümler giymişti (Bayan Annette, bu tarz şeylerin dikkati yetenekten başka bir tarafa çektiğini söylese de Mikayla onlara özenmişti), hepsi sahneye çıkmak için sırasını bekliyordu. Kapının üzerindeki afişte KUZEYDOĞU BÖLGESEL ŞAMPİYONASI yazıyordu.

Bayan Annette kollarını cafcıflı bir Filigree Dans Topluluğu kazağının üzerinde kavuşturarak, "Beş dakika, kızlar!" diye seslendi. Önce Sara sahne alacak, hemen ardından Mikayla çıkacaktı.

Her zaman olduğu gibi sahneye çıkmadan önce içini panik kapladı. Midesi gerginlikle kasıldı. Dans rutinini baştan sona ve sondan başa avucunun içi gibi biliyordu. Milim milim, saniye saniye biliyordu, bu yüzden de mükemmel olmalıydı.

Mükemmel olmak *zorundaydı*.

Diyafondan, "*Filigree dansçıları,*" diye bir ses çınladı. "*Sara Olbright, Mikayla Stevens.*"

Bayan Annette keskin bir el çırpışla Mikayla ve Sara'yı odadan çıkarıp bir koridordan sahneye doğru götürürken salon yeniden odak kazandı.

“İyi şanslar, Sara,” dedi Mikayla.

Diğer kız hafifçe gülümsedi. “Şansa ihtiyacım yok,” dedi karanlık kulis alanına doğru ilerlerken. Mikayla kapıya uzandı ama Bayan Annette elini omuzuna koyup gözlerinin içine bakmak için çömeldi.

“Gümüş istemiyorum,” dedi Bayan Annette sertçe. “Hele bronz hiç istemiyorum. Peki ben ne istiyorum?”

“Altın,” diye cevap verdi Mikayla.

Bayan Annette gülümsedi, dişleri doğal olmayan bir biçimde bembeyazdı. “Kesinlikle.” Doğrudu ve Mikayla’yı hafifçe itti. “Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.”

Bayan Annette bir koltuk kapmak için seyircilerin arasına koştururken Mikayla yutkunarak başıyla onayladı.

Kadife perdelerin arasından salona hızla göz attığında, uzun masalarındaki jüri üyelerini, yanlarındaki kupaları, altlarında şık zarflardaki para ödülleri görebiliyordu. Kazanması gerekiyordu. Ailesinin onun kazanmasına ihtiyacı vardı.

Jüri üyelerinin arkasında seyirciler oturuyordu; aileler, arkadaşlar, antrenörler ve halihazırda yarışma sırası geçmiş ve sondaki ödülleri bekleyen dansçılardan oluşan bir yığın. Mikayla’nın annesi dışarıda bir yerde, iPad’iyle çekim yapıyordu. Bayan Annette onlara bazen seyircilerin arasında yıldız avcılarının da olduğunu söylemişti. Mikayla bir keresinde üzerinde KİMSE İZLEMİYORMUŞ GİBİ DANS ET yazılı bir poster görmüştü ama Bayan Annette

bunun gülünç olduğunu söylemişti, önemli birisi *her zaman* izlerdi.

Mikayla'nın nabzı kulaklarında küt küt attı. Gözlerini kapayıp kafasını toplamaya çalıştı ama tek duyabildiği Bayan Annette'in, *Altın altın altın altın*, değişiydi.

Bir dans gösterisi sona erdi, müzik yerini alkışlara bıraktı ve neşe dolu üç kız uyumlu mavi kıyafetler içinde kol kola sekerek sahne arkasına geldi.

Sara perdeye doğru ilerledi, derin bir nefes verdi ve sahnede gözden kayboldu. Seyirciler sustu, müzik başladı ve Mikayla sesleri başından savıp kendini topladı.

Sırada o vardı.

2. bölüm

ARIA

Gölge, dışarıdaki kaldırımında bir şekle büründü.

Apansız ortaya çıktı, iki sokak lambasının arasında karanlıkta sıkışıp kaldı. Herkes içeride dansçıları izliyordu, bu yüzden kimse gölgenin büyüdüğünü ya da ışıkla dolduğunu görmedi. Kimse gölgenin omuzlarının üzerindeki kanat izini görmedi. Kimse, kıvrırcık kızıl saçlı ve mavi tılsım bilekliği olan on iki yaşında bir kızın yerdeki parıldayan bir şekilden yükseldiğini görmedi. Ve hiç kimse kızın gölgesine, “İyi gölge seni,” dediğini ve ışık sönene kadar ayağını hafifçe yere vurduğunu görmedi.

Aria'nın dünyaya adım attığını *kimse* görmedi ama işte oradaydı. Üçüncü kez yeni bir yerde.

Son kez.

Aria içinde bir heyecan patlaması hissetti. Bir kız daha, bir görev daha ve sonunda kanatlarına kavuşacaktı. Ve sonra... Tamam, Aria bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

Her şeyin bir sırası vardı.

Nefes verdi, soluğunun önünde bir bulut oluşturmaya hayret etti. Elini, dokunamadan dağılan sisin üzerine götürdü. Ne kadar garipti.

Burası, son bulunduğu yerden çok daha soğuktu. Birden titredi ve daha bir palto *giydiğini* bile fark etmeden paltosuna sarındı. Ayrıca kot pantolon, kazak ve kahverengi botlar vardı üzerinde. Botları göz açıp kapayıncaya kadar morun güzel bir tonuna çevirip gülümsedi.

Uzakta güzel bir ufuk çizgisi vardı: Gökyüzüne doğru uzanan bir dizi uzun, ince bina. Bir *şehir*. Aria daha önce hiç şehirde bulunmamıştı ve keşfetmek için heyecanlıydı.

Ardından Aria müziği duydu. Sağındaki binadan geliyordu. Bakmak için döndü. Binanın dışındaki bir tabela, Kuzeydoğu Bölgesel Şampiyonası'nın –o da her neyse artık– içeride devam ettiğini belirtiyordu. Aria kapıya yöneldi, olması gereken yerin burası olduğunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

İçeride lobi tuhaf kıyafetler içinde aceleyle dolaşan oğlanlar ve kızlarla doluydu ama hiçbirisi Aria'nın araması gereken mavi dumanla işaretlenmemişti. Evet parıltı, makyaj, ince ve şeffaf kumaşlar vardı ama duman yoktu.

Müzik bir konser salonundan geliyordu ve Aria kapıyı iteleyerek açıp içeri girdi. İçerisi kalabalıktı, o kadar kalabalıktı ki Aria aradığı her kimse onu bulamamaktan endişelendi. Yeşil leotard giymiş sarışın bir kız sahnede dans ederken, bazıları kostümlü bazıları normal giysiler içinde birkaç yüz kişi de seyirciler arasında oturuyordu. Kız uzun boylu ve zayıftı, hareketleri hünerli bir şekilde

zarifli. Aria onun sıçrayışını, dönüşünü ve sahnede yuvarlanmasını, müzik biter bitmez tek dizinin üstüne çökmesini izledi. Seyirciler alkışladı, bir tutam mavi duman için odayı tarayan Aria da öyle yaptı. Hiçbir şey yoktu. Sahnedeki kız kendinden memnun bir edayla reverans yaptı ve sonra kulise koşuşturdu. Jüri heyeti ön sıradaki bir masaya oturmuş, kâğıtlarına bir şeyler karalıyordu.

Sonra kalabalık yeniden sessizleşti. Aria'nın bakışları tekrar sahneye kaydı ve onu gördü.

Kız şirindi, koyu teni ışıltılı makyajla kaplıydı ve siyah saçları topuz yapıp altın rengi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Sade, altın rengi bir fırfırlı etekle parıltılı altın rengi bir leotard giymişti ve konser salonunun ışıklarının altında tepeden tırnağa kadar ışıldıyordu.

Kıyafetiyle uymayan tek şey omuzlarının etrafını saran mavi duman şeridiydi.

Aria görür görmez doğruldu. Bu oydu. Aria'nın yardım etmesi gereken kız. En son kız.

Seyircilerin arasında başka hiç kimse kızın etrafını saran mavi dumanı göremezdi. Ama Aria görebiliyordu, hem de parlak ve net bir şekilde. Aria'nın tılsım bilekliğiyle aynı renkti ve eli, bilekliğinin üzerinde asılı olan üçüncü ve son halkaya gitti. Bekledi. Üzerinde tüy olmayan tek halka.

Aria gülümsedi ve dansçının üzerindeki spot ışığı aydınlandı.

Kız bir çiçek gibi geriye doğru kıvrılarak pozisyon aldı, öyle ki Aria onun dengesini kaybedeceğinden emin-

di. Ama kız dengesini kaybetmedi. Duman bile zarif bir nezaketle kızın etrafını sardı.

Sonra müzik başladı ve kız dans etmeye koyuldu.

Küçüktü ama dans ettiğinde sahneyi dolduruyordu sanki. Aria, yeteneği karşısında hayranlık duyarak onu dikkatle izledi. Kızda büyüleyici bir şey vardı, hareketleri sanki müziğin bir uzantısı gibiydi. Aria hafifçe dalgalanan dumanın gösterinin bir parçası olmadığını, kızın hayatındaki bir şeyden kaynaklandığını kendisine hatırlatmak zorunda kaldı.

Ama ne?

Kızın yüzünde bir sakinlik maskesi vardı ama bir an –çok kısa bir an– gözlerini kapadığında yüzünde hafif, özel bir gülümseme belirdi. O anda mavi duman inceldi. Ama bu sadece bir anlıktı, piyesin ortasına gömülüydü. Durduğunda, başladığıyla aynı pozisyonda kıvrıldı, duman her zamankinden daha yoğundu.

Kalabalık alkışladı, jüri üyeleri bir şeyler karaladı ve kız yeniden gülümsediğinde yüzünde farklı bir gülümseme vardı. Sert, çalışılmış bir gülümseme. Kız sahne arkasına giderek ortadan kayboldu ve Aria onun peşinden gitmek için ayağa kalktı. Tam olarak sahneye çıkamazdı, bu yüzden eğilip etrafında döndü ve aralarından sanki bir ip geçiyormuş gibi basit bir kuvvetle kıza doğru çekildi.

Bir köşeyi döndü ve kızını bir duvara yaslanmış, başını öne eğmiş hâlde buldu. Artık sahnedeki kıza benzemiyordu. Sahnedeki kız gururluydu, kendine güveniyordu ve kontrolü elinde tutuyordu. Bu kız perişan görünüyordu.

Aria tam ona doğru bir adım atmak üzereyken bir kadın belirdi.

“Mikayla,” dedi kadın. Ten rengi kızinkiyle aynıydı (ışıltı hariç) ve parlak kahverengi gözleri de kızinkine çok benziyordu. Aria onun kızın annesi olduğunu tahmin etti. “Harikaydın.”

Mikayla, diye düşündü Aria. Ne güzel bir isim.

Kız başını kaldırıp baktı ama gülümsemedi. “Dönüşü kaçırdım,” dedi usulca.

“Hangi dönüşü?”

“Sondaki. Dört kez dönmem gerekiyordu ama ben sadece üç kez döndüm.”

“Eh, kimse fark etmedi.”

“Ben fark ettim.” Mikayla’nın gözleri yaşlarla parladı ve annesi cık cıklayıp onu seyircilere doğru yönlendirdi.

“Hey,” dedi Aria ona, yanından geçerken. “Orada gerçekten harikaydın.”

Mikayla ona aynı sahte gülümsemeyle baktı. “Teşekkürler,” dedi. Ama Aria onun gerçekten dinlemediğini anlayabiliyordu. Aria onu konser salonuna kadar takip ederken Mikayla’nın aklı kilometrelerce uzakta gibiydi.

Dansçıların geri kalanı iyiydi –bazıları *çok* iyiydi– ama hiçbiri altın renkli kız kadar iyi değildi. Bu yüzden kız kendi kategorisinde birincilik derecesini kazandığında şaşırmadı. Yeşil giyinen sarışın kız ikinci oldu.

Mikayla Stevens (tam adını söylemişlerdi) kupayı ve para ödülünü almak için ayağa kalktığında dumanı daha da yoğunlaştı. Aria kaşlarını çattı, kafası karıştı. Kız

kazanmıştı. Peki onu bu kadar üzen neydi? Aria, sanki içindeki problemleri görebilirmiş gibi gözlerini kısarak dumana baktı ama tek gördüğü Mikayla'nın mavi bir bulanıklık altındaki altın silüetiydi.